

Επιστολή παραμυθίας από την Γερόντισσα Θεολογία για τις ημέρες της πανδημίας

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Γερόντισσα Θεολογία, Καθηγουμένη Ιεράς Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου Μικροκάστρου Σιαστίστης.

Πρός τούς έν Χριστῷ Ἀδελφούς μας στόν κόσμο καί έν ταύτῳ προσπάθεια πνευματικῆς προσέγγισης τῶν ὅσων συμβαίνουν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν μέ τήν ἐπέλαση τῆς ἐπιδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ καί στήν πατρίδα μας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΟΥ!

ΕΥΧΟΜΑΙ Ο ΤΟΝ ΑΔΗΝ ΣΚΥΛΕΥΣΑΣ καί τόν θάνατον καταργήσας Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὅπως καταυγάση καί ἡμᾶς μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεώς Του καί μᾶς ἀπαλλάξη ἐξ ὁρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν.

Είναι γεγονός ότι η φοβερή μάστιγα της νόσου του κορωνοϊού, που πλήττει τους ανθρώπους σε παγκόσμια κλίμακα, επηρεάζει αναπόφευκτα και τις τάξεις των Μοναχών και των Μοναζουσών, είτε με το ένδεχόμενο να προσβληθούν και οι ίδιοι, είτε ως άφορμή συμπαθείας στην πανανθρώπινη συμφορά. Απόδειξη για το δεύτερο αποτελεί το κείμενο που δημοσιεύθηκε στην Πεμπτουσία στις 14 Απριλίου 2020, της Γερόντισσας Θέκλας, Ήγουμένης της Ι.Μ. Παναγίας της Παρηγορήτισσας στο Québec του Καναδά.

Συγχαίρομε την Γερόντισσα Θέκλα για τον όντως παρήγορο και συμβουλευτικό λόγο της προς τους εν Χριστώ Αδελφούς, που δίκαια διαμαρτύρονται για τον ιδιόμορφο έγκλεισμό στα σπίτια τους και τη στέρηση της συμμετοχής τους στη δημόσια λατρεία και μάλιστα σε περιόδους με ιδιαίτερη λατρευτική και πνευματική σημασία για τους Χριστιανούς καθώς αυτές του Τριωδίου και του Πεντηκοσταρίου.

Το κείμενο αυτό μου έδωσε την άφορμή να σχολιάσω σχετικώς το τραγικό φαινόμενο της πρόσφατης επιδημίας με τις ανάλογες επιπτώσεις του στο χώρο της Εκκλησίας και με την εύλογία του σεβαστού Γέροντος μου, π. Στεφάνου Ρήνου, να απευθύνω προς τους εν τῷ κόσμῳ Αδελφούς μας μαζί με τον Αναστάσιμο χαιρετισμό μου και τις παρακάτω ταπεινές μου σκέψεις.

Απ' ό,τι γνωρίζω η επιδημία του κορωνοϊού εμφανίστηκε στην πατρίδα μας στις αρχές του περασμένου μήνα, σαν «κεραυνός εν αιθρία» και επηρέασε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, μηδέ της Εκκλησιαστικής εξαιρουμένης. Και να θυμόμαστε πώς κάπως έτσι θά έλθει και ο Χριστός στην έσχατη ημέρα για να κρίνει τον κόσμο, «έν ὥρᾳ ἣ οὐ γινώσκομεν (Λουκ. ιβ', 46)». Νά είναι άραγε τυχαίο το ότι συνέπεσε χρονικά η εμφάνιση της νόσου με την έναρξη της Μ. Τεσσαρακοστής και με την είσοδο των Χριστιανών στο «της νηστείας μέγα πέλαγος»;

Τήν ὥρα δηλαδή πού ὁ Ὁρθόδοξος λαός μας ἀναλάμβανε ἐκούσια τόν ἀγῶνα τῆς ἐγκράτειας καί μέ ἐπίγνωση τῆς μεγάλης σημασίας πού ἔχουν οἱ πνευματικοί ἀγῶνες κατά τῶν σωματικῶν καί τῶν ψυχικῶν παθῶν, ἐπέβαλε καί ἡ Πολιτεία τά περιοριστικά μέτρα στούς περισσότερους τομεῖς τοῦ δημόσιου βίου, μέ παράλληλη βέβαια συνέπεια τήν παράλυση καί ὅλων τῶν δημοσίων κέντρων τῆς ὀργανωμένης καί νομιμοποιημένης ἀμαρτίας.

Ἐδῶ ἰσχύει ἀπόλυτα αὐτό πού ἔλεγαν οἱ σοφοί πρόγονοί μας: «Οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ». Καί δέν εἶναι φυσικά τό μόνο καλό πού προέκυψε ἀπό τά ἔκτακτα αὐτά μέτρα τῆς Πολιτείας, ἀφοῦ γίνεται λόγος καί γιά μείωση καί τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἀκόμα ρύπανσης.

Ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας συνετῶς καί οἰκονομικῶς κινούμενη, συμμορφώθηκε μέ τίς ὑποδείξεις τῆς Πολιτείας καί ἔτσι στερήθηκε ὁ πιστός λαός καί τόν Ἐκκλησιασμό του καί τίς ἰδιαίτερα προσφιλεῖς καί κατανυκτικές Ἀκολουθίες τῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου, τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας καί τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ γιά τήν διαφύλαξη τοῦ μεγάλου ἀγαθοῦ τῆς υἱείας.

Τό πόσο πράγματι μεγάλο ἀγαθό εἶναι ἡ υἱεία φαίνεται καί ἀπό τή στάση τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ στήν ἐπίγεια ζωή καί τριετῇ δράση Του, πού οἱ θεραπείες τῶν ἀσθενῶν ἦταν μέγιστη ἀπόδειξη καί τῆς φιλανθρωπίας Του καί τῆς θεανθρώπινης ὑπόστασής Του, ἀφοῦ κατά τήν ἔκφραση τοῦ Εὐαγγελίου «ἰᾶτο πάντας», θεράπευε δηλαδή ὅλους.

Πῶς θά μπορούσε ἡ Ἐκκλησία νά καταφρονήσει τίς δηλώσεις τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων γιά ἄμεσο κίνδυνο τῆς δημόσιας υἱείας, πού ἀποδεδειγμένα ἐγκυμονοῦν οἱ λατρευτικές συναθροίσεις τῶν πιστῶν; Θυσίασε, λοιπόν προσωρινά, ἀλλά μέ πόνο ψυχῆς, τό πνευματικό ὄφελος ἀπό τή συμμετοχή τῶν πιστῶν στίς ἱερές Ἀκολουθίες καί τά Μυστήρια, γιά νά περιορίσει τό κακό τοῦ θανάτου. Ἄλλωστε «τό μή χεῖρον βέλτιστον».

Βέβαια ἡ μεγαλύτερη στέρηση ἦταν ἡ Θεία Κοινωνία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς καί δέν ἀποτελεῖ μέσο μεταφορᾶς τῆς νόσου, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ἡ ὑπερδισχιλιετής Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά ὁ φόβος μήπως δέν τηρηθοῦν τά μέτρα ἀσφαλείας στή Θεία Λειτουργία, εἶχε ὥς συνέπεια νά στερηθοῦν οἱ Χριστιανοί τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ σ' αὐτήν τήν κατ' ἐξοχήν ἁγιασμένη περίοδο.

Βέβαια δέν σταμάτησε νά τελεῖται τό Μυστήριο τῆς Θ. Εὐχαριστίας, ἔστω καί ἐάν ἦταν λίγοι οἱ Κοινωνοῦντες. Τό Μυστήριο τελεῖται ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου καί ὄχι μόνον γιά ὅσους θά κοινωνήσουν. Ἡ προσφορά τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου μέ τίς Εὐχές τῆς Ἐκκλησίας γίνεται μέσον ἁγιασμοῦ καί ἱεροποίησης ὅλου τοῦ κτιστοῦ

κόσμου καί δέν ἔπαυσε ποτέ νά συντελεῖται τό Μυστήριον.

Τό γεγονός ὅτι ἀκούστηκαν βλάσφημα λόγια γιά τή Θεία Κοινωνία ἀπό στόματα «μή εἰδότες», δέν πρέπει νά μᾶς τρομάζει. Πάντοτε ὑπάρχουν, καί εἶναι περισσότεροι αὐτοί, οἱ ἀγνοοῦντες τό βάθος τῆς πίστεώς μας καί τό ὑπερβατικό τῶν δογμάτων μας.

Στερήθηκαν λοιπόν πολλοί, οἱ περισσότεροι, τήν Μετάληψη τῶν ἁγιασμάτων τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλά στή θυσία αὕτη προέβη ἡ Ἐκκλησία, «κρεῖττον τι προβλεψαμένη», γιατί ἀπέβλεπε στήν ὑπέρβαση τοῦ ἁμεσου κινδύνου, τόν θάνατο τῶν ἀνθρώπων, «δι' οὓς Χριστός ἀπέθανε».

Γνωρίζουν οἱ Χριστιανοί νά ὑπομένουν καί νά κάνουν μικροῦς συμβιβασμούς γιά μεγαλύτερο πνευματικό συμφέρον. Ἡ ἴδια ἡ Γραφή μᾶς λέει: «Ἀποκρύβηθι μικρόν ὅσον ὅσον, ἕως ἄν παρέλθῃ ἡ ὀργή τοῦ Κυρίου» (Ἠσ. κστ',20). Κρύψου, ἄνθρωπέ μου, γιά λίγο, ἡσύχασε, προσευχήσου, ταπεινώσου, μετανόησε, μέχρι νά καταλαγιάσῃ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, πού ἀποβλέπει στήν ἀποκατάσταση τῶν πραγμάτων.

Δίκαια πολλοί χριστιανοί λυπήθηκαν, οἱ μή μετασχόντες στό Μυστήριον, καί μάλιστα στίς πάνσεπτες αὐτές ἡμέρες καί μετά τήν τεσσαρακονθήμερη νηστεία τους. Ἦταν οἱ διψασμένοι ὁδοιπόροι πού ἔφθασαν στήν πηγή καί τούς ἐμπόδισαν νά πιοῦν νερό.

Χρειάζεται πολλή ταπείνωση νά παραδεχθοῦμε πώς δέν εἴμασταν ἄξιοι νά κοινωνήσουμε, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία πολλές φορές μᾶς βάζει σάν ἐπιτίμιο τή στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας. Ἀλλά προϋποθέτει μεγαλύτερη ἀκόμη εὐγένεια ψυχῆς τό νά στερηθεῖς οἰκιοθελῶς τή Θεία Κοινωνία, ἐνῶ βρίσκεσαι μπροστά στό Ἅγιο Ποτήριον καί σύ νά ἀπέχεις ἐκούσια γιά λόγους συμπαράστασης στούς στερημένους Ἀδελφούς. Αὐτό διδαχθήκαμε ἀπό τή ζωή τοῦ Ἁγίου Παΐσιου, τοῦ ἀνθρώπου μέ τή μεγάλη πνευματική εὐαισθησία, ὅταν ὁ ἅγιος Γέροντας ζοῦσε στό ὄρος Σινᾶ.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης εἶχαν Τυπικό νά κοινωνοῦν σέ ἀραιά χρονικά διαστήματα. Ὁ π. Παΐσιος κατέβαινε κάθε ἐβδομάδα, κάθε δεκαπέντε μέρες ἀπό τό ἀσκητήριό του προετοιμασμένος νά κοινωνήσῃ, ἀλλά προσέκρουε στό Τυπικό τῆς Μονῆς. Κι ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ἐκφωνοῦσε τό «Μετά φόβου Θεοῦ» ἐκεῖνος ἔσκυβε τό κεφάλι του καί ἔλεγε: «Ἐσύ Χριστέ μου γνωρίζεις, πόση ἀνάγκη ἔχω», καί «ἔνοιωθα, γράφει, τέτοια ἀλλοίωση πού δέν ξέρω ἄν θά τήν ἔνοιωθα, ἄν κοινωνοῦσα» (Πνευματική ἀφύπνιση, σελ. 53)

Σ' αὐτήν τήν ἀπέραντη συμφορά ὅλοι κάτι χάνουν. Ἄλλοι τή ζωή τους, ἄλλοι τούς συγγενεῖς, ἄλλοι τά ὑλικά ἀγαθά τους καί κάποιοι ἄλλοι μέ λεπτότερη συνείδηση,

θυσιάζουν τό μεγαλύτερο πνευματικό αγαθό πού τούς προσφέρει ὁ Θεός, τόν ἴδιο τόν Ἐαυτό Του.

Βέβαια, οἱ παραπάνω τοποθετήσεις, δέν σημαίνουν ὅτι δέν πρέπει νά γίνει προσπάθεια ἐξεύρεσης συμβιβαστικῆς λύσης. Καί τώρα λόγου χάριν, στήν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἄν γίνονται καθημερινές Θεῖες Λειτουργίες, θά μπορούν νά κοινωνοῦν λίγοι-λίγοι οἱ χριστιανοί, ἐφ' ὅσον τηροῦνται τά δέοντα μέτρα καί ἐφ' ὅσον οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες κρίνουν ὅτι πρέπει νά παραταθοῦν τά μέτρα πρόληψης.

Ἀλλά ἡ σύγχρονη τεχνολογία ἦλθε αὐτή τή φορά νά διακονήσῃ τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί μετρίασε τήν αἴσθηση τῆς σωματικῆς ἀπουσίας τους ἀπό τούς Ναούς καί τῆς ἔλλειψης τῶν Ἀκολουθιῶν. Πολλοί ὁμολογοῦν ὅτι τούς συνέβη αὐτό πού ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι «τό ἀπορεῖν ἐκ τοῦ εὐπορεῖν». Νά μήν ξέρουν δηλαδή τί νά διαλέξουν ἀπό τά πολλά πού εἶχαν στή διάθεσή τους. Ποιό ραδιοφωνικό ἢ τηλεοπτικό κανάλι νά πληκτρολογήσουν. Εἶχαν περιθώρια ἐπιλογῆς Ναοῦ, ἱερέων, ψαλτῶν, περιοχῆς ἢ πόλης. Ἄλλοι πάλι βεβαιώνουν ὅτι πρώτη φορά παρακολούθησαν ὅλους τούς ὕμνους τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, γιατί στούς Ναούς εἶχαν καί κάποια περίσπαση.

Τολμῶ νά πῶ, Ἀδελφοί μου, ὅτι σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἡ Πολιτεία ἔγινε ἀρωγός στή διαφύλαξη τῆς υἱείας τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Θά πειθαρχούσαμε ἄραγε, ἄν μᾶς ἐπέβαλλε ἡ Ἐκκλησία παρόμοια μέτρα; Ἀμφιβάλλω. Ἐνῶ τώρα ἡ ἀπειλή τοῦ νόμου συνέβαλε στή συμμόρφωση ὅλων τῶν πολιτῶν. Ἔχει ἀπόλυτο δίκαιο ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος πού παραθέτει στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του ὁλόκληρο ἀπόσπασμα γιά τόν ρόλο τῆς Πολιτείας καί ἀναφέρεται χαρακτηριστικά στήν ἀνάγκη χρήσης καί τοῦ φόβου• «οὐ γάρ εἰκὴ τήν μάχαιραν φορεῖ» (ιγ',4) (Δέν φοράει δηλαδή τή μάχαιρα χωρίς λόγο τό ὄργανο τῆς Πολιτείας).

Δέν διστάζει μάλιστα νά συστήνῃ τήν καλή ὑποταγή στήν Πολιτεία, καί φθάνει νά πεῖ: «αἱ δέ οὖσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσὶ». Καί ἄλλοῦ «Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω» (ιγ',1) καί ἐνῶ οἱ ἐξουσίες στήν ἐποχὴ τοῦ Ἀποστόλου ἦταν εἰδωλοκρατούμενες.

Νά προσθέσωμε ἐδῶ ὅτι σέ προηγούμενες δεκαετίες ἡ Πολιτεία ὑπῆρξε σημαντικός οἰκονομικός συντελεστής σέ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας: Πόσοι ναοί, Μοναστήρια, φιλανθρωπικά ἰδρύματα δέν κτίσθηκαν ἢ καί ἀνακαινίσθηκαν, πόσες ἀξιόλογες Ἐκδόσεις δέν χρηματοδοτήθηκαν, πόσα Προγράμματα δέν ὑλοποιήθηκαν μέ τήν οἰκονομική συμπαράσταση πολιτικῶν παραγόντων; Αὐτό μπορούμε νά τό βεβαιώσουμε ἀνεπιφύλακτα τουλάχιστον γιά τά δεδομένα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας τόσο σέ Νομαρχιακό ὅσο καί σέ Περιφερειακό ἐπίπεδο.

Τά ἴδια τά πολιτικά πρόσωπα διέθεταν πίστη καί ὀρθόδοξο φρόνημα, καί μετὰ τό πέρας τῆς ἀποστολῆς τους διατηρῶντας τήν πίστη τους ὡς ἀπλοί προσκυνητές

ανάβουν τό κερί τους στίς Ἐκκλησιές πού χτίστηκαν μέ τή βοήθειά τους.

Νά θεωρήσουμε τυχαῖο τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία τοποθέτησε σέ νευραλγική ἐπιστημονική θέση ἕναν ἄνθρωπο μέ σπάνια ἐπιστημονική κατάρτιση, μέ ὀρθόδοξη πίστη, Ἐκκλησιαστικό ἥθος, πνευματική εὐαισθησία καί πλήθος ἄλλο ἀρετῶν καί ἀξιῶν; Ἐχῶ «ιδίαν πεῖραν» τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐννοῶ βέβαια τόν φίλτατο Σωτήριο Τσιόδρα, τόν ὁποῖο χαρακτηρίζω ὡς «τόν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ». Τό οἰκογενειακό του πλαίσιο ἀποπνέει χάρη Θεοῦ καί ἡ παρουσία του σ' αὐτή τή θέση ἐγγυᾶται ἀσφάλεια ἐπιστημονική καί θρησκευτική.

Ἄν καί δέν ἀπορρίπτουμε παντελῶς καί κάποιους φόβους πού αἰωροῦνται γιά ὕπουλες προθέσεις καί ἐπικίνδυνες σκοπιμότητες τῆς Πολιτείας, ὅμως δέν δικαιούμαστε, σήμερα τουλάχιστον, νά κινδυνολογοῦμε.

Ἐφόσον ἡ Πολιτεία δέν ἀλλάξει προσωπεῖο, δέν ἔχομε, νομίζω, δίκαιο νά ἀμφισβητοῦμε τίς προθέσεις της. Ἐάν ὄντως ὑποκρίνεται θεοσέβεια, αὐτό δέ θά ἀργήσει νά ἀποκαλυφθῇ καί φυσικά θά μᾶς βρῇ ἀντίθετους.

Τό γεγονός ὅτι σημειώθηκαν ἑκτροπα καί ὑπερβολές ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τιμωρίες, τραμπουκισμοί, ἐκφοβισμοί καί ἄλλα, πιστεύω ὅτι αὐτά εἶναι ἀρνητικές συμπεριφορές ἀπό κάποια ὄργανα τάξης, πού ἔχουν ὡς κίνητρο προσωπικές τους ἀντιεκκλησιαστικές ἰδεολογίες, ἀντεκδικήσεις, ἀντιπάθειες ἢ καί τάσεις ἐντυπωσιασμοῦ.

Ὑποχρεώθηκαν ἀκόμη οἱ Χριστιανοί νά παραμείνουν στά σπίτια τους, ἔγκλειστοι στό βασίλειό τους. Ἀλλά ἔτσι οἱ γονεῖς ἀπόλαυσαν τά παιδιά τους καί τά παιδιά τούς γονεῖς. Οἱ γέροι γονεῖς εἶχαν χρόνο νά θυμηθοῦν τό παρελθόν τους, τά λάθη τους, τίς ἀμαρτίες τους, τά πεπραγμένα τους, τήν ἄγνωστη, ἀλλά βέβαιη, ἡμέρα τοῦ θανάτου τους.

Δέν μᾶς κλείσανε ἄλλωστε σέ στρατόπεδα συγκεντρώσεων, ὅπως ἄλλοτε στήν πανίσχυρη Γερμανία, οὔτε στά γκουλάγκ τῆς Ρωσίας, οὔτε κᾶν σέ καταυλισμούς μεταναστῶν. Δέν ἀκούγονται τά τάνκς τοῦ κατακτητῆ νά περνᾶνε στό δρόμο, οὔτε οἱ πυροβολισμοί ἀπό τό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα.

Οἱ ἔξοδοι ἀντικαταστάθηκαν σέ πολλές περιπτώσεις προσωρινά ἀπό τό σερβίρισμα τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σας. Οἱ τηλεπικοινωνίες ἀντικατέστησαν τίς αὐτοπρόσωπες συναντήσεις. Οὐσιαστικά λοιπόν ἂν καί ἔκλεισαν οἱ Ἐκκλησίες, μέ τή σύγχρονη τεχνολογία ἦλθαν οἱ Ἐκκλησίες στά σπίτια σας. Ὅπως, ὅταν κλείνουμε τήν πόρτα στόν ἥλιο, ἐκεῖνος μπαίνει ἀπό τό παράθυρο στό δωμάτιό μας καί μᾶς λούζει μέ τό φῶς του, ἔτσι καί τώρα χύθηκε στους ἰδιωτικούς καί οἰκογενειακούς μας χώρους ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί ἡ λατρεία τοῦ

Θεοῦ ἔγινε μέσα ἀπό τίς ραδιοφωνικές καί διαδικτυακές ἐκπομπές.

Κανονικά κάθε ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀποσύρεται κατά διαστήματα γιά προσωπικό του ὄφελος, γιά πνευματική ἀποτοξίνωση, γιά ἐνδοσκόπηση, γιά αὐτογνωσία. Σήμερα μᾶς τό ἐπέβαλαν τά γεγονότα. Ἄς ἐκμεταλλευθοῦμε τήν εὐκαιρία.

Εἶναι καιρός νά φιλοσοφήσουμε πάνω στά ἐπώδυνα γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας καί μαζί μέ τή συμπάθειά μας πρὸς τά ἀναρίθμητα παγκοσμίως θύματα τῆς νόσου νά ἀξιολογήσουμε τήν ἐξέλιξη τῆς πανδημίας στή δική μας χώρα.

Ἡ καλή ἔκβαση ἀσφαλῶς καί ὀφείλεται κατά ἓνα μεγάλο μέρος στά μέτρα προστασίας καί πρόληψης μέ τήν καθοδήγηση τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, πράγμα τό ὁποῖο μᾶς ἀνέδειξε παγκοσμίως καί ὡς παράδειγμα πρὸς μίμηση, ἀλλά παράλληλα ὀφείλουμε νά ἀναγνωρίσουμε τήν ἄμεση παρέμβαση καί εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πού ἀναντίρρητα στέλνει πρὸς τό φιλευσεβές γένος μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων καί τίς μητρικές πρεσβεῖες τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἀλλά καί πάντων τῶν Ἀγίων, στίς ὁποῖες προστέθηκαν καί οἱ μεσιτεῖες τῶν νεοφανῶν Ἀγίων μας. Ἀλλά καί τό πλῆθος τῶν προσευχῶν πού ἀσταμάτητα ἐκπέμπουν οἱ Λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Κληρικοί, τά τάγματα τῶν Μοναχῶν μας, ὁ πιστός λαός μας καί ἡ ἀπειρόκακη τάξη «τῶν νηπίων καί θηλαζόντων», πού διδάσκονται ἀπό τοὺς ἐγκλωβισμένους θεοσεβεῖς γονεῖς τους νά παρακαλοῦν καί αὐτά τό Θεό καί τόν συγκινοῦν μάλιστα μέ τήν ἀκακία τους.

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Θεός μέσα ἀπό τά ποικίλα γεγονότα καί τίς διάφορες ἀνθρώπινες μεθοδεύσεις, ἄλλοτε συνετές καί ἄλλοτε ἀδιάκριτες, μᾶς ὁδήγησε αὐτόν τόν καιρό σέ βίο ἀπράγμονα, ἅς ἀξιοποιήσουμε τό χρόνο μας δημιουργικά μέ προσευχή καί μέ μελέτη, ἃν δέ τό κάναμε μέχρι τώρα.

Καιρός νά ἐπανεκτιμήσουμε τήν φανερή ἢ ἀφανή προσφορά τοῦ ἢ τῆς συζύγου, νά ἀσχοληθοῦμε μέ τή σωστή ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, νά ἀφουγκραστοῦμε τά προβλήματα τῶν ἐφήβων μας καί νά συναρμολογήσουμε ἐκ νέου τόν ξεφτισμένο ἢ καί διερρηγμένο οἰκογενειακό μας ἱστό. Καί πάνω ἀπ' ὅλα νά ἐμβαθύνουμε πιο πολύ στό νόημα καί τήν οὐσία τοῦ προβλήματος πού μέ τή μορφή τῆς πανδημίας μαστίζει τήν ἀνθρωπότητα.

Σαστίζει ο νοῦς μας μπροστά στη θανατηφόρα δίνη τῆς ἐπιδημίας σέ παγκόσμια κλίμακα καί τρομάζει μπροστά στη φαινομενική ἀπουσία τοῦ Θεοῦ. Διερωτᾶται: Ὑπνοῖ ὁ Θεός; Γιατί τόση ἐξουσία στόν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου; Γιατί ὁ ἀφανισμός τόσων χιλιάδων ἀνθρώπων ἀπό προσώπου τῆς γῆς; Ποιός θά πατάξει τή μάστιγα;

Πολλά παρόμοια ἐρωτηματικά συνθλίβουν τόν νοῦ τῶν σκεπτομένων ἀνθρώπων. Ἀλλά γιά ὅσους ἔχουν παιδεία Κυρίου, ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀπλή. Ἐπλήθυναν γάρ αἱ ἀνομίαι τῶν ἀνθρώπων καί παρώργισαν τήν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τόν Δημιουργό τους καί συνετάγησαν τῷ Διαβόλῳ. Ἦδη οἱ Πρωτόπλαστοι, ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὕα, μέ τήν παρακοή τους στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέ τή βρώση τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ κατόπιν τῆς συμβουλῆς τοῦ Διαβόλου, ἀπώλεσαν τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί ὑποτάχθηκαν στή φθορά καί στό θάνατο. Ἔτσι βασίλευσε ὁ θάνατος στή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί πολλές φορές, ἡ θρασύτητα τῆς ἁμαρτίας προκαλοῦσε τή θεία δικαιοσύνη καί συνέβαιναν κοσμογονικές καταστροφές.

Μέχρις ὅτου ἔγινε ὁ Χριστός ἄνθρωπος καί νίκησε μέ τόν δικό του θάνατο τόν θάνατο τῶν ἀνθρώπων καί ἔδωσε τή δυνατότητα σωτηρίας σέ ὅσους τόν πιστεύσουν. Ἐπέτρεψε ὥστόσο νά πεθαίνει σωματικῶς ὁ ἄνθρωπος, γιά νά μήν παραμένει ἀθάνατο τό κακό. Ὁ θάνατος δηλαδή παρόλο πού εἶναι καρπός τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου, στά χέρια τοῦ Θεοῦ ἀποβαίνει καί αὐτός χρήσιμος. Μπροστά στήν προοπτική τῆς αἰωνιότητος ὁ θάνατος γίνεται γέφυρα , ἡ μετάγουσα πρὸς τήν αἰώνια ζωή ὅσους ἐγκεντρίζονται στή ζωή τοῦ Χριστοῦ.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί στίς μέρες μας. Ἡ ἀσύστολη διάπραξη τῆς μυριώνυμης ἁμαρτίας προκάλεσε τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπέτρεψε στόν Διάβολο νά ἐκπειράσει τούς ἀνθρώπους, μήπως καί μετανοήσουν καί ἐπιστρέψουν ἀπό τίς ἀνομίες τους.

Καί ἐνῶ φαίνεται προσωρινά νά θριαμβεύει ἡ δύναμη τοῦ Διαβόλου, στήν οὐσία ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἐπεξεργάζεται τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων μέσα ἀπό τή σκληρή αὐτὴ δοκιμασία καί τόν ἀνθρώπινο πόνο.

Τό τραγικό φαινόμενο τῶν ἡμερῶν μας ὁ μισάνθρωπος Διάβολος τό χρησιμοποιεῖ γιά νά ἀφανίσει τούς ἀνθρώπους, ἀλλά ὁ φιλόανθρωπος Θεός τό χρησιμοποιεῖ γιά νά ἀφυπνίσει τούς ἀνθρώπους.

Οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, οἱ πεποιθότες ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτῶν καί οἱ κατακυριεύοντες τῶν λαῶν θά ἀναγνώρισουν τήν ἀδυναμία τους ἀντικρύζοντας τό θανατηφόρο αὐτό ποτάμι καί θά ὁμολογήσουν τήν ἀνικανότητά τους νά ἀναχαιτίσουν τήν ὁρμή του. Ἔτσι, οἱ λαοί τῆς γῆς, οἱ ἐπιλαθόμενοι τοῦ Θεοῦ, ἴσως συνετισθοῦν καί

ἐπιστρέψουν στὸν Θεὸ καὶ Δημιουργό τους.

Σ' αὐτὴ τὴν πνευματικὴ ἀφύπνιση προσκαλεῖ ὁ Θεὸς πᾶσα φυλὴ καὶ γλῶσσα καὶ ἰδιαίτερα ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, γιατί καὶ ἐμεῖς ἀναμιχθήκαμε μέ τὰ ἔθνη καὶ ἀπωλέσαμε καὶ τὴν πίστη μας καὶ τὰ χρηστά μας ἦθη καὶ τίς Ὁρθόδοξες Παραδόσεις μας.

Ἡ χριστιανικὴ μας συνείδηση μᾶς καταμαρτυρεῖ γιὰ πλῆθος παραβάσεων τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, γιὰ ἀκατανόμαστες ἠθικὲς ἐκτροπές, γιὰ ἀφανεῖς καὶ φανερές ἀδικίες, γιὰ ὑποκριτικὴ εὐσεβοφάνεια, γιὰ ἄδικο πλουτισμό, γιὰ σκληροκάρδιες συμπεριφορές, γιὰ εὐκόλῃ διάρρηξη τοῦ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ, γιὰ τὴν κώφευσή μας μπροστά στὴν οἰμωγὴ τῶν ἀγεννήτων βρεφῶν μέσα στά μητρῶα ἀκόμη σπλάγχνα, γιὰ τὴν ἀναίσχυντὴ ὑπέρβαση τῆς διάκρισης τῶν φύλων στὸν ἄνθρωπο, πού εἶναι κατάφωρη ὕβρις στοῦ δημιουργοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ἄνιση κατανομή τοῦ πλούτου, γιὰ τὴν ἀπάνθρωπὴ καταδυνάστευση τῶν ἀποκλήρων τῆς ζωῆς, γιὰ τὴν μελετώμενη σέ παγκόσμια κλίμακα μετέλλαξη τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴ βοήθεια τῆς σύγχρονης τεχνολογίας καὶ μέ τὴν καταστρατήγηση τῆς ψυχοσωματικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰδικότερα σέ ὅ, τι ἀφορᾷ τὸν διάχυτο φόβο τῆς μελλούμενης ἐπιβολῆς τοῦ ἐμβολίου μέ τὸν ἐνδεχόμενο συγκερασμό τοῦ τσίπ, ἃς ἐμπιστευτοῦμε ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν πνευματικὴ μας Ἡγεσία καὶ τὴν εὐσυνειδησία τῶν Χριστιανῶν ἐπιστημόνων μας.

Ἐάν ὄντως τό ἐπίμαχο θέμα βρίσκεται πρό τῶν θυρῶν καὶ οἱ πνευματικοί μας ταγοί ρέγγουν, τότε θά ἀναλάβει ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τὴν ὑπεράσπιση τοῦ λαοῦ Του, ἐκτός ἐάν βρισκόμαστε στὴν ἴδια ἠθικὴ κατάπτωση, πού ἀνάγκασε κάποτε τὸν προφητὰνακτα Δαβὶδ νά πεῖ: «Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ψλμ. ιγ', 3). Ἐάν ὄντως φθάσαμε στό ἔσχατο σημεῖο τῆς διαφθορᾶς καὶ γίναμε ὅλοι «σάρκες» καί, ἐάν οἱ πάντες «ἔχουν κλίνει γόνυ τῇ Βάαλ» (Ρωμ. ια', 4), πού σημαίνει ὅτι ἔχουμε προσκυνήσει ὅλοι τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους, τότε, γιατί χρειάζεται νά συνεχίζεται ἡ ζωὴ στὸν Πλανήτη;

Στῶμεν καλῶς, Ἀδελφοί, καὶ ἐάν δέν ἔχομε δείγματα ἀγαθοεργίας καὶ δύναμη πίστεως πού νά καταλύει τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ, ἃς ἀποκτήσουμε τουλάχιστον ἔργα μετανοίας, συντριβὴ καρδίας, φρόνημα τεταπεινωμένο, ἐκούσια ὑπομονή, θερμὴ προσευχή, ἀνεξίκακὴ φιλαδελφία, ἐγκράτεια παθῶν καὶ ἡδονῶν, συστολὴ τῶν αἰσθήσεων, ἐξαγόρευση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ περιποίηση τῶν θείων ἐντολῶν.

Ἄν ὁ Θεὸς διαγνώσει αὐτὴ τὴ διάθεση καὶ προσπάθεια ἐπιστροφῆς, θά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν, προσωρινή ἔστω, ἐπιβολὴ μέτρων περιορισμοῦ τῶν καθημερινῶν δραστηριοτήτων μας, θά ἐξαλείψει τὸν φόβο τῆς ἀσθένειας, θά

ἀποδυναμώσει αὐτή τήν ἴδια τήν ἀσθένεια καί θά εὐσπλαγχνισθῇ στά δικά μας πρόσωπα καί τήν παγκόσμια κοινότητα πού δεινοπαθεῖ ἀπό τήν ἐπικράτηση τῆς νόσου.

Ίσως ἡ δική μας μετάνοια λειτουργήσῃ λυτρωτικά καί γιά τούς ἄλλους. Ίσως ἡ ὀλιγαριθμία μας δέν ἐμποδίσῃ τό Θεό νά δείξῃ τό ἔλεος Του, ἄν βρεθοῦν ἀνάμεσα στούς Ὁρθοδόξους δέκα μόνον δίκαιοι, ἐλάχιστος δηλ. ἀριθμός, πού ἄν τούς ἔβρισκε ὁ Θεός στήν Παλαιά Διαθήκη, δέν θά ἔριχνε φωτιά στά Σόδομα καί Γόμορα.

Καί ὅπως ὁ Ἀρχιμήδης, ὅταν ἀνακάλυψε τή δύναμη τῶν μοχλῶν, ἀναζητοῦσε ἕνα σημεῖο γιά νά σταθῇ καί νά κινήσῃ μέ τό μοχλό ὁλόκληρη τή γῆ, ἔτσι καί ὁ Χριστός ζητάει τόπο νά σταθῇ, τήν πίστη καί τήν ἀρετή τῶν Ὁρθοδόξων, γιά νά ἀναστρέψῃ μέ τό μοχλό τῆς ἄκρας φιλανθρωπίας του καί τῆς ἐσταυρωμένης ἀγάπης του τό κράτος τοῦ Διαβόλου καί ὡς πανσθενουργός νά ὁδηγήσῃ μέ τήν Ἀνάστασή Του τόν ἄνθρωπο στήν αἰώνια κατάπαυσή Του καί στήν κατά χάρη θέωσή Του.

Τό λοιπόν, Ἀδελφοί, ἔχοντες «τοιαύτας ἐπαγγελίας» ἅς μή φοβόμαστε τή λύσσα τῆς ἐπιδημίας, ἔστω καί ἄν κάποιοι Ἀδελφοί μας ἐξεδήμησαν μέ αὐτή τήν ἀφορμή. Γιά μᾶς ὁ θάνατος εἶναι ἐκδημία ἐν χώρᾳ ζώντων.

Ἀποδίδουμε λοιπόν «τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι» καί ὑπακούουμε στήν Πολιτεία ἄχρι λογικοῦ χρονικοῦ ὁρίου μέ κόστος τήν στέρηση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς, ἀλλ' ὅχι καί τῆς ἐν πνεύματι λατρείας τοῦ Θεοῦ, πιστεύοντας μάλιστα πῶς οὔτε οἱ εἰς τόν Καίσαρα δουλεύοντες, ἐννοῶ τούς πολιτικούς τῆς Πατρίδας μας, δουλεύουν ὅλοι στό μαμωνᾶ, γιατί οἱ περισσότεροι εἶναι βαπτισμένοι καί κεχρισμένοι καί ἄν σκύβουν λίγο μέσα τους θά ἀναδυθοῦν ἀπό τήν παιδική τους ἡλικία οἱ ἠδύπνοοι ὕμνοι «ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον» καί ὁ Ἀναστάσιμος παιάνας «Χριστός Ἀνέστη» ὑπό τό φῶς τῆς ἀναστάσιμης λαμπάδας καί τήν ἀλησμόνητη γεύση τῶν πασχαλινῶν αὐγῶν.

Ποιός τό περίμενε ὁ Νικόδημος ἀπό τό στενό κύκλο τοῦ Πιλάτου νά εἶναι ταυτόχρονα καί μυστικός μαθητής τοῦ Χριστοῦ καί στήν κατάλληλη ὥρα νά ζητήσῃ ἀπό τόν Ρωμαῖο Ἐπαρχο καί νά θάψῃ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, προσφέροντας ἔτσι ὑψιστή ἐκδούλευση στόν παρά πάντας ἀνθρώπους ἀδικημένο Χριστό;

Ἐχοντας λοιπόν πειθαρχήσῃ στούς ἀνθρώπινους νόμους, γιατί πιστέψαμε στήν μέχρι ἐνός σημείου χρησιμότητά τους, ἅς μεθοδεύσουμε στή συνέχεια, μετά τήν πεῖρα κάποιων λαθῶν, εἴτε ὑπερβολῶν εἴτε ἐλλείψεων, τό πῶς θά καλυφθοῦν οἱ λατρευτικές καί μυστηριακές ἀνάγκες τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Καλλιεργῶντας ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καί ἀπαιτῶντας ἀπό τήν Πολιτεία τόν σεβασμό στήν Ὁρθόδοξη κληρονομιά μας, ἅς πολιτευθοῦμε καθῶς ἀρμόζει στήν

εὐγένεια καί τό ἥθος καί τό βάθος τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεώς μας καί ἄς συνεχίσουμε «δι' ὑπομονῆς τρέχοντες τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα» ἐλπίζοντας ἀκλινῶς ὅτι ἡ νίκη θά ἔλθει ἀπό τόν Νικητή τοῦ θανάτου, τόν λυτρωτή τῶν ψυχῶν μας, καί ὅχι μόνον τῶν σωμάτων μας, πού κινδυνεύουν ἀπό οἰονδήποτε θανατηφόρο ἰό.

Καί ἔτσι δικαιωματικά μετά τήν ἀκροαματική ἔστω μέχρι σήμερα βίωση τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ νά ἀναβοήσωμεν:

«Θανάτου ἐορτάζωμεν νέκρωσιν,
Ἰδοὺ τήν καθαίρεσιν
ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν
καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἷτιον,
τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων,
Θεόν καί ὑπερένδοξον».

Πηγή: pemptousia.gr